

عنوان مقاله:

تطبیق کهن الگوی دیو در متون کهن و منظومه های حماسی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

سیده سعیده سنجری - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، واحد رودسر و املش، گروه زبان و ادبیات فارسی، رودسر، ایران

خلاصه مقاله:

دیوان بعنوان بخشی جدا نشدنی از اساطیر ایران همواره مطرح بوده اند. دیوان متون کهن و دیوان حماسه ها و افسانه های کهن بن مایه ی واحدی دارند و تصوراتی که در دوره های متاخر در مورد دیوان وجود دارد ناشی از موضوعات و مطالبی است که در کتاب های دینی ایران باستان پیش از دینکرد و بندهش (دو اثر دینی به زبان پهلوی) آمده است. دیوان به آن معنی و مفهومی که در داستان های ملی مابہ کار رفته است و عموماً آنچه که در شاهنامه فردوسی و دیگر منظومه های حماسی به آنها برمی خوریم به مرور زمان هیئت عجیبی به آنها بسته شده و تبدیل به غولهای مهیبی گردیده اند و در زبان و فرهنگ امروز ایران شخص تنومند و نیرومندی را به خاطر می آورند. اما در متون دینی کهن معنایی که از دیوان به دست می آید پروردگاران باطل یا گروه شیاطین هستند که اسباب گمراهی مردم را فراهم می آورند و بواسطه تعلیمات دروغین خویش مردم را می فریبند و با طبیعت به صورت عوامل نابودی انسانها عمل می کنند مانند آتشفشان و زلزله. در این متون عموماً دیوها اشباحی بدون جسم مادی اند گرچه گاه هیئت انسانی به خود می گیرند. در این پژوهش به مقایسه کاربردی کهن الگوی دیو در دو متن دینی و حماسی پرداخته می شود و این تطبیق شامل جایگاه، تصویر، دگرگونی و کردار دیوان است

کلمات کلیدی:

دیوان، متون دینی کهن، منظومه های حماسی، ادبیات عامیانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581294>

